

Definitionen paa Lovens Omraade angaaer, saa frembyder der sig for mig, endel Spørgsmaal, der ikke ganske have fundet deres Besvarelse. Til „beneficeret Gods“ pleier man saaledes at henregne Alt, hvad der som en Slags Lønning er henlagt under Embeder, og der vilde saaledes ikke være nogen Anledning til specielt at nævne „Ribe Stiftsphysicat“, hvis man ikke i Loven ved „beneficeret Gods“ ene har tænkt sig, hvad der er henlagt til Gensligheden, ligesom det ikke synes klart, hvorvidt ogsaa „Mensalgaarde“ skulle henregnes hertil.

Bed § 2 savner jeg nærmere Regler om Converteringen af Naturalydelser til Penge og af Penge til en fast aarlig Afgift i Byg. Hvad der synes at frembyde sig som det Nærmeste i saa Henseende, er, hvad man har gjort i flere andre Love, at tage Gjennemsnittet af de sidste 22 Aars Capiteltaxter med Fradrag af den højeste og den laveste; men som det staaer her, synes Taxationscommissionen alene at være henvisst til at gaae frem efter et Skøn, som jo aabner en vid Mark for forskjelligartede Afgjørelser. I den samme Paragraph findes de Ord „den Værdi, som en saadan Fæstelovgivning undergiven Eiendom maatte ansees at have i Handel og Wandel“, der har givet Anledning til saamegen Discussion. Jeg for mit Vedkommende antager vel, at Fæstetvangen ned sætter Eiendommens Værdi for den, der har den, men paa den anden Side mener jeg ikke, at disse Ord kunne medføre nogen videre praktisk Nytte for vedkommende Bruger. Skulde disse Ord derfor kunne være til Hinder for, at Loven kom ind, mener jeg, at man ikke bør holde paa den. Derimod kunde der være Grund til at tilføie, hvad der vel er Meningen, at Taxationen skal stee, som om Gaarden i Dieblisset var sætledig, hvilket i praktisk Henseende vil medføre en ikke ringe Forskel. Der staaer i Paragraphen, at Commissionen skal anslaae den Værdi, som Eiendommen maatte ansees at have i Handel og Wandel med de samme paahvilende Byrder og Afgifter, der i den aarlige Afgift indbefattet, og med alle Eiendommens Bygninger og Tilbehør af Inventarium, forsaavidt disse Gjenstande ikke ere Brugerens Eiendom;

men der tales ikke et Ord om Indfæstningen. Denne er dog en Betaling, der, især paa det private Bøndergods, ofte omtrent svarer til Gaardens halve Værdi; det forekommer mig derfor at fortjene nærmere Undersøgelse, om den ikke burde bringes i Beregning ved Taxation af Gaardens Værdi. Jeg skal ved den samme Paragraph gjøre opmærksom paa, at der er indrømmet Commissionen Ret efter Viljighed at foretage en Nedsættelse i den fulde Taxationsværdi, naar der ved Fundatser eller andre Dispositioner er indrømmet Godsets Bønder særegen Begunstigelse. Dette er vel ogsaa i mange Tilfælde den eneste Maade, hvorpaa man kan gaae frem; men der gives jo ikke saa Tilfælde, hvor der er en fast bestemt Landgilde, som et tør overstrides, og hvor der er fastsat en bestemt Indfæstning, og her skønner jeg ikke rettere, end at Opgaven indskrænker sig til simpelthen at multiplicere Landgilden med 25 og addere dette til Indfæstningen, under fornødent Hensyn til Fæstets sandsynlige Varighed. I § 3 er det bestemt, at $\frac{4}{5}$ af Kjøbesummen skal forblive indstaaende paa 1ste Prioritet, uopstigelige fra det Offentliges Side, saalange Fæsteren eller hans Enke i ugift Stand besidder Eiendommen, under Forudsætning af, at de nøiagtigt opfylde deres Forpligtelser. Man skulde herefter troe, at den eneste Virkning, Mistligholdelsen kunde have, vilde være, at denne Deel af Kjøbesummen blev opstigelig; men det vil jo dog i mange Tilfælde være muligt, at den strax kan blive at betragte som forfalden, ligesom det ogsaa kan blive Tilfældet, at hele Handelen gaaer tilbage efter de almindelige Regler om Mistligholdelse. I § 6 findes den henstgtsmæssige Bestemmelse, at det skal være Ministertet forbeholdt, forinden Afhandelsen stee, at stille fra Bøndergaardene og overdrage til Leterne som Arvesætte de Lelehuse med tilhørende Haveplads eller Jordlod, som maatte være opførte paa Gaardens Grund, med at han svarer sin Deel af Kjøbesummen. Dette forudsætter imidlertid en Udstykningsforretning, hvorved Hartkornet ogsaa fraskilles, og der savnes Bestemmelser om, hvem der skal betale samme. Den senere Henvisning til, at Ansættelsen skal stee efter et Forhold, der svarer til, hvad der bestemmes for hele Gaarden med